

Varseblivning, reaktion, uttryck

Välkomna, mina vänner. Den universella kärleken och kraften är en del av er och ni är en del av dem. Må ni kunna mobilisera dem mer än vad ni brukar, i denna stund, för att verkligen dra nytta av dessa ord och göra den här kvällen till en välsignelse för er framtida väg på jorden.

Det här föredraget är ett försök att gå vidare med den aktuella serien för mina vänner som är aktivt engagerade i detta särskilda arbete och även nå ut till de många nya vänner som har hittat hit. Förhoppningsvis kan ni följa med och dra nytta av det, även om mycket av materialet kanske saknar ett sammanhang för er.

Varje levande varelses mål är att befria den eviga anden. Detta mål kan vara omedvetet hos många, men det förändrar inte detta faktum. Bördan av inkapslingarna är tung och alla känner tyngden. Ni längtar alla efter andens ljus och lätthet som finns djupt innanför inkapslingarna och längtar efter att verkligen komma in i er födslorätt. Arbetet på denna väg ägnar sig aktivt åt att uppfylla denna längtan. Efter allt arbete och sökande som mina vänner har gjort, är några av dem på väg att närma sig två grundläggande punkter i sin inre medvetenhet. Orsakssambandet mellan dessa två punkter kan upptäckas när ni förstår, känner och upplever det jag säger här. Då kommer du verkligen att veta att du befinner dig vid en avgörande tröskel.

Den levande ande som du är, som oupphörligt väntar på att manifesteras i ett kreativt och glädjefyllt liv och välbefinnande, hindras och hålls tillbaka av sammanpressade känslor – av kraftfulla känslor som du inte vill uppleva. Det är inte dessa känslors natur i sig som skapar det tunga sammanpressade skalet, utan det faktum att du förnekar deras tillfälliga verklighet inom dig. Denna tunga massa är bördan som ni går omkring och bär på. Den fångslar er i precis samma grad som ni är rädda för att släppa ut den här massan och låta den uppenbara sig. Först då kan den lösa upp sig. Denna rädsla behöver övervinnas.

Ingen människa som föds in i denna begränsade miljö och i betingelserna som råder i denna tillvarosfär är fri från ett konglomerat av starka negativa känslor. Det finns hopplös vanda, det finns våldsamt raseri, det finns känslan av att vara totalt hjälplös – först gentemot världen som tycks orsaka vandan och därmed raseriet, sedan gentemot jaget på grund av att egot inte vet hur man ska hantera dessa känslor. Vägen ut ur detta predikament tycks vara att förneka att känslornas

finns. Detta *ser ut* att vara det enda alternativet. Men ju mer dessa känslor förnekas, desto större blir deras makt. Eftersom det inte finns något sätt att släppa in sanningens friska luft, blir alla dessa hotande känslor mer och mer förstorade, överdrivna och missförstådda. Det ser då verkligen ut som att dessa känslor skulle leda en in i en bottenlös avgrund.

För den som är ny på den här vägen kan detta låta otroligt, då han eller hon ännu inte har stött på den känslornas våldsamt jag talar om. Men ett antal av mina vänner som är aktivt engagerade i detta arbete, har nyligen blivit starkt medvetna om sådana känslor. Vissa av de nya tillvägagångssätten har börjat ge sina mycket fördelaktiga resultat, så att även de som var mest avskurna – kanske även efter år av hårt arbete – plötsligt närmar sig tröskeln till detta fruktade inre område. Detta är verkligen stora och betydelsefulla framsteg, utan vilka en genuin upplevelse av det universella jaget inte är möjlig. Vissa av er är kanske ännu inte medvetna om dessa känslor, men ni börjar åtminstone ana, misstänka och vara insiktsfulla kring förekomsten av dessa känslor. Vissa av er kanske inte har samlat modet att låta dem komma ut så som andra har gjort.

Precis som resultatet av att släppa fram känslorna blir en upplevelse av ett nytt andligt liv som väller fram, så är resultatet av att undvika det fruktade området katastrofalt; det förlamar dina bästa förmågor. Om du undviker dessa känslor, kan du inte riktigt leva i den eviga andens sanna utveckling, denna ande som du är, som lever och andas och från vilken ett obegränsat gott flödar in i hela ditt väsen. Ditt andliga jag har all makt. Det andliga jaget kan inte uppenbara sig när någon del av den inre organismen är rädd, när den förnekas att uttrycka sig och hårt hålls samman. Livet blir därmed en dålig imitation av vad det skulle kunna vara och borde vara. De flesta människor känner detta; de vet på något sätt att vad de upplever inte kan vara allt som livet har att erbjuda, men få har modet att erkänna det för sig själva och göra något åt det.

När du närmar dig tröskeln där du möter våndan, smärtan, hopplösheten och det våldsamma raseriet som synbarligen inte går att kontrollera – och där du också möter din rädsla för att aldrig någonsin kunna nå botten av dessa negativa känslor och inte heller kunna hantera dem – då behöver du fatta ett viktigt beslut: att låta ditt förnuft göra sig gällande i hela frågan huruvida du vill förneka dessa känslors existens eller möta och uppleva dem – att släppa fram dem i dagen med det konstruktiva perspektivet att lära dig att hantera dem från och med nu. Detta kräver också ett minimum av tillit till världen, som du är en del av, en tillit till att det inte finns något ”dåligt” som sådant. Om detta är helt sant, måste det också gälla för förvrängda, destruktiva känslor. Och eftersom det är sant, kan du endast uppleva det som en verklighet när du ger dig själv möjligheten att göra det.

Ditt förnuft kommer också att säga till dig, när du väl funderar på det, att det som finns inom dig inte på något sätt upphävs bara för att du tittar bort från det, för att du agerar som om det inte

existerade och därmed lever ett ansträngande låtsasliv på bekostnad av all vital energi och livskraft. Utan den energin kan upplevelsens djup som du längtar efter aldrig bli ditt – oavsett vad du sätter dina förhoppningar till. Du kan ty dig till den ena eller andra förmodade universallösningen, den ena eller andra nya andliga inriktningen, alltid med det diffusa hoppet om att det kommer att öppna portarna till livet – det fulla och vitala livet som du på något sätt vet att du går miste om. Allt detta måste i slutänden göra dig besviken, för dessa är undvikanden burna av hoppet om att du inte kommer att behöva lösa upp den hårda massan av tätt packade våldsamma och smärtsamma känslor.

Känslornas bottenlöshet som ni är så rädda för, kommer att visa sig vara ett misstag först när man har gått igenom upplevelsen av dem. En sådan upplevelse utgör endast ett hot innan man går in i den. När du väl övervinner tvekan och motviljan och låter dig gå in i den här upplevelsen, oavsett vad du känner, kommer den inte alls att bli vad du fruktade. Du kommer att märka att du kan styra känslornas stormflod, bara för att du frivilligt väljer att släppa ut dem. Om de emellertid exploderar ut ur dig, på grund av att de på ett konstlat sätt har förnekats och hållits tillbaka alltför länge, kan du inte kontrollera dem eftersom deras uttryck är ofrivilligt. Du behöver alltså uttrycka och släppa ut dina känslor genom att välja när och hur länge du vill göra så, i vetskap om att det är din frälsning att lätta den här bördan. När du gör det, kommer du att bli vitaliserad och stärkt, mer dig själv än du någonsin var.

Denna tröskel är avgörande på var och ens utvecklingsväg. Den visar sig vara en vändpunkt i ditt inre liv, där du går från en begränsad, robotliknande fantasitillvaro till ett verkligt liv där du i allt större utsträckning är i full besittning av ditt innersta väsens vitala energi och kreativa visdom. Så länge du saknar modet att uppleva allting som finns inom dig, oavsett om du vill erkänna det eller inte, tillåter du dig inte lyxen att upptäcka din inre rikedom och resursförmåga, din medfödda styrka och känslornas ymighet. Med att erkänna menar jag inte bara att medge intellektuellt, utan att faktiskt uppleva det känslomässigt och uttrycka det viljemässigt. För om du inte möter det inom dig som fryser och förlamar den levande anden, är det omöjligt att bli rörd och levd av den levande anden. Dess liv pressas samman om du behöver hålla tillbaka dig själv i någon form. Jag vill ännu en gång understryka att detta inte innebär att man på något sätt ska utagera destruktivitet. Välj på vilket sätt du uttrycker den, så att inte någon, inbegripet du själv, kommer att skadas av dess verkan – samtidigt som du hela tiden vet om, utan att självrättfärdiga, den irrationella och destruktiva naturen hos det som strömmar ut.

Lämna inte platsen inom dig där du säger ”Jag är rädd för dessa känslor”. Stanna snarare där tills du vinner styrkan att låta dem komma till ytan. Detta är så mycket bättre än att förneka och återigen lämna denna punkt i medvetandet där du vet att du är rädd för dig själv. För om du är rädd för dig själv och inte vet om det, är detta oändligt mycket värre än om du är rädd för dig själv

och vet om det. Att vara rädd för dig själv och inte veta om det gör dig död, det får dig att gå miste om livet. Det får dig att fästa själva denna rädsla för dig själv vid ett otal andra yttre aspekter, som inte har något med rädslan i sig att göra så som den existerar i sitt ursprungliga tillstånd.

När du har modet att uppleva smärtan, vandan, ilskan, våldet och hjälplösheten, kommer du verkligen att börja se att dessa inte är bottenlösa eller ändlösa och att detta inte är allt som finns i ditt inre känsloliv. Du kommer att se att det finns en ände. Ändpunkten är när den levande energin som finns i alla de känslor som du önskar undvika, blir en vital, levande känsla av kärlek, glädje och välbehag.

Det finns emellertid den andra punkten i medvetandet som jag nämnde, som också behöver konfronteras för att helt bli förmögen till det mod som behövs för att dyka in i dessa skrämmande känslor. Om man inte är medveten om denna punkt, kan det i bästa fall bara utgöra ett halvhjärtat försök. Vissa av mina vänner har nyligen börjat komma till insikt om, åtminstone ibland, denna andra punkt. En sådan medvetenhet glider dock vanemässigt tillbaka in i det omedvetna, från vilket man om och om igen hämta den igen. Den andra punkten är att du djupt inom dig, som en följd av all förtvivlan och vanda, i raseriet som därmed utvecklas, har bestämt dig för att vända dig bort från livet, kärleken och önskan om att bidra positivt till livet.

Det är denna slags negativitet som gör modet att uppleva de destruktiva känslorna så riskabelt, för så länge det är ett faktum att du inte *vill* älska – att ge det bästa av dig själv, att förlåta och glömma den skada som livet tycks ha påfört dig – att du inte *vill* på ett generöst sätt riskera att ge av dig själv på den djupaste möjliga nivån där det inte kan finnas något bedrägeri, så kan det inte finnas någon trygghet i någonting du gör. Det kommer vara lika otryggt att gömma dig från dig själv som det kommer att vara att uttrycka vad som finns inom dig. Nyckeln till trygghet, säkerhet och alla andra resurser i livet är kärlek. Så länge du vägrar att förlåta och vill vara förbittrad på livet – och därmed på människor och händelser som kommer att passera både inifrån dig själv och utifrån – kommer du att stänga dig för allt gott som vill strömma från dig till världen och från världen till dig.

Så länge denna negativitet finns, kan modet att möta, uppleva och uttrycka de destruktiva känslorna inte uppbådas fullt ut. Dessa båda punkter i medvetandet behöver därför växelvis, och ibland samtidigt, arbetas igenom. Orsakssambandet mellan dessa två punkter behöver tydligt inses. Allteftersom du blir medveten om och kan bekräfta denna förbittrade negation inom dig, kommer du mer på djupet att förstå orsakssambandet mellan dessa båda punkter. På denna djupa och hemliga nivå av din inre tillvaro vill du inte ge något av dig själv. Utåt sett kan detta mycket väl döljas av synbarligen helt motsatta mönster. Men den falska underkastelsen kan aldrig

någonsin utgöra ett substitut för ett verkligt, inre givande av jaget. Ett verkligt givande känner i själva verket inte till någon självnedvärdering, något martyrskap eller någon orättvis behandling från världen. Jag skulle till och med vilja föreslå att ett sådant mönster stakar ut vägen mot en grov avsaknad av givande när det gäller verkliga känslor. Åh, du kan i princip vara villig att ge något, men bara när allting exakt följer dina specifikationer. Dessa specifikationer grundar sig ofta i ren okunskap om lagarna som är inblandade i det mänskliga utbytet, i okunskap om de befintliga omständigheterna som du själv har framkallat som gör sådana förväntningar om fullkomliga relationer logiskt omöjliga. Helt bortsett från en sådan okunskap, emellertid, stänger detta trevande köpslående och småaktiga, misstroagna tillbakahållande av själens alla generösa spontana rörelser själva dörren som du avskyr att se stängd.

Eftersom du inte vill ge till livet, hur kan livet ge till dig? Du springer på så sätt runt i cirklar och det blir en ond cirkel, eftersom ju mindre livet ger till dig som ett resultat av att du inte ger till det, desto mer harmsen blir du, desto mer vägrar du att ge av dig själv, desto mer tillbakadragen blir du och desto mer våldsamt växer din ilska av denna ihållande frustration. Den här ilskan skrämmer dig då och du håller därför tillbaka den, och så fortsätter det – tills cirkeln bryts.

I ett sådant negativt kretslopp blir den vitala glöden i din energi och i dina känslor en tätt packad, steltnad massa bakom vilken din ande tycks tyna bort. Det gör den förstås egentligen inte. Det kan den inte, någonsin, eftersom den är en evig levande kraft. Men den kan inte uppenbara sig för dig och du måste förbli separerad från den så länge den negativa inställningen råder. Du kan endast få kontakt med din ande när du ser negationen och blir tillräckligt ärlig och ödmjuk för att ge röst åt den så som den verkligen existerar inom dig: ”Jag vill inte ge något av mig själv. Närhelst jag känner mig hotad av att bli avvisad, få kritik, att mina omedelbara begär frustreras, drar jag omedelbart tillbaka mina vitala energier, min goda vilja, min positiva delaktiga anda från livet. Jag vill förbli separerad och behålla min ilska och harm.” När du kan bekräfta detta, kommer du ögonblickligen att veta att det är den här inställningen som gör att det blir riskabelt att se och möta raseriet och våndan.

Raseriet och våndan måste verkligen förefalla ändlösa så länge du inte är villig att ge upp denna negativa inställning till livet, i vilken du kramar förbittringar och använder oärliga spel som vapen mot andra för att lägga skulden på dem. Men i den stund som du verkligen är villig att ge det bästa av dig själv, om först kanske bara i princip, även innan du faktiskt är förmögen att göra det, kommer den högsta Anden att hjälpa dig att göra det till en verklighet och det kommer inte att komma på fråga om att vara rädd för den bottenlösa negativiteten och destruktiviteten.

Detta är möjligen en av anledningarna till att det inte någonsin kan finnas någon fara på en väg som denna, eftersom ni också lär er, när du möter den negativa tillfälliga sanningen, att påkalla

krafterna hos den oändliga kosmiska anden inom dig. Och du lär dig med dess hjälp att bli givande och positiv, att riskera att investera dig själv, att bli generös och låta dig känna, även om du inte har någon garanti för att detta kommer att falla ut väl. Detta är i själva verket det enda sättet som din styrka och följsamhet kan växa, så att ingenting någonsin kan få dig ur fattning.

Kombinationen av att vara medveten om dessa båda punkter, mina vänner, är en nyckel. De av er som befinner sig nära dessa punkter, eller som redan har gjort vissa insikter i detta avseende, kan nu fortsätta. När du mediterar, säg till dig själv: ”Jag investerar det bästa jag har i mitt liv. Jag kommer inte att hålla tillbaka något av mig själv. Jag vill bidra till den kosmiska utvecklingen och utvecklingsplanen med alla förmågor jag har – de som redan är manifesta, men som kanske inte används på detta sätt, och de som fortfarande är vilande hos mig. Jag vill bidra, och bara som en grundligt uppfylld och lycklig person kan jag göra det – inte någonsin som en lidande person.”

Negativiteten är ett försvar, mina vänner. Den uppstår ur dualitetens tragiska missförstånd, dikotomin som florerar i denna jordiska sfär, där det så ofta är en fråga om antingen/eller. I detta fall tror ni att det är en fråga om er egen lycka kontra den andras lycka. Ni känner i hemlighet att genom att ge till andra, kommer ni själva att bli utarmade, försatta i någon slags nackdel, medan detta att gripa tag efter det ni önskar och hålla tillbaka er själva är till er fördel. Denna övertygelse finns alltid där, under ytan, halvt medveten eller helt omedveten. Den skapar en förfärlig konflikt.

När du på ett avspänt sätt undersöker det irrationella i din negation, i ditt destruktiva insisterande på att förbli separerad och icke givande, kommer du verkligen att börja se att denna orealistiska dikotomi är närvarande i din inställning. När du tar fram den, kommer du att kunna korrigera den. Du kommer lite i taget att förnya dina varseblivningar, dina känslomässiga reaktioner, ditt djupa inre vetande om hur livet är. Du kommer då att veta att ju lyckligare du är, desto mer bidrar du till andra.

I processen av att avlägsna osunda betingelser som följer av falska övertygelser i det djupa psyket, kommer du att se att din uppfyllelse aldrig riktigt kan inkräkta på andra människors uppfyllelse – även om det i början kan se ut så. När du går till roten av allting, finns det inte någon konflikt mellan din uppfyllelse och andras uppfyllelser – tvärtom. Du kommer därmed inte att behöva hålla tillbaka, inte heller behöver du känna dig skyldig för att du önskar dig din egen uppfyllelse och glädje. Med denna förståelse måste all negativitet försvinna – även i de djupaste regionerna och de mest hemliga områdena i ditt psyke. Förverkligandet kan då bli fullständigt, för du kommer mer och mer att vara dig själv, fritt och utan rädsla, och du kommer att expandera in i livet och öppna dig för att ta emot livets gåvor.

Vad jag här har sagt är i hög grad relaterat till en viktig aspekt av relationer. Relationer är livets själva essens. Ingen är i stånd att leva på ett fruktbart sätt utan värme och kärlek, utan delning och ömsesidig förståelse. Det ligger verkligen i den universella, kreativa andens större ordning. Det finns vissa mycket grundläggande aspekter av relationer som är viktiga att förstå. Det finns en trefaldig princip som gäller för alla komponenter av alla slags relationer och som avgör deras natur. Den är: varseblivning, reaktion och uttryck. När denna trefaldiga princip fungerar i hälsa, sanning, harmoni och i verkligheten, måste relationerna vara givande och glädjande. När dessa tre aspekter av relationen fungerar på ett förvrängt, orealistiskt, disharmoniskt sätt, kan relationen omöjligen vara givande eller glädjande.

Man kan inte, som jag många gånger har sagt till er, ha en god relation med andra om man inte först har en god relation med sig själv. Dessa trefaldiga aspekter måste därför först tillämpas på dig själv. Hur uppfattar du dig själv? Hur reagerar du på vad du varseblir i dig själv? Och hur uttrycker du det du varseblir i dig själv? Om du inte är i krig med dig själv, kommer du att ha en klar varseblivning. Om du är i krig med dig själv genom att kräva att du är annorlunda än vad du är nu, kan du inte uppfatta dig själv korrekt. Om du exempelvis är ovillig och därför synbarligen oförmögen att göra dig av med din idealiserade självbild, om du insisterar på att leva upp till dess orimliga krav, då måste din uppfattning av dig själv vara felaktig och begränsad. Om din uppfattning av dig själv är felaktig och begränsad, måste din reaktion på vad du är vara mycket störande.

De av er som nu befinner sig så nära tröskeln till er inre destruktivitet – till rädslan och smärtan och raseriet och också till den avsiktliga, dock möjligen omedvetna, elaka vägran att ge av dig själv till livet och andra – kommer att reagera negativt på allt detta bara för att er uppfattning av er själva har varit bristfällig. Ni kanske också gör motstånd mot att ompröva denna självuppfattning. Ni strider fortfarande mot det som är och insisterar på att vara på ett sätt som ni inte är. Ni varseblir således inte i sanning och er reaktion på sanningen när den indirekt uppenbarar sig måste vara disharmonisk och störande. Ni fortsätter att förneka det som försöker ge sig till känna för er och skapar mer inre oenighet och krigföring. Den ena sidan, den andliga sidan, gör ett försök att blottlägga den oacceptabla sanningen, den andra sidan slåss mot den. I denna kamp blir reaktionen ännu mer smärtsam: en större oenighet i ditt inre och ett ännu större raseri mot världen följer.

En stor del av raseriet, ilskan och smärtan handlar inte så mycket om de hjälplösa omständigheterna som rådde i barndomen, även om dessa kan ha utlöst den i detta liv. Mycket av den smärtsamma reaktionen uppstår på grund av att du strider mot dig själv som du är och inte lyckas bli vad du vill vara. Vad du varseblir gör dig därmed mer arg och mer plågad. Detta är i hög grad ansvarigt för den synbarligen bottenlösa förtvivlan och raseriet som vi talar om.

När du uppfattar dig själv på fel sätt och följaktligen reagerar på vad du uppfattar på fel sätt, måste ditt uttryck av det vara lika förvrängt och destruktivt. Du kan inte uttrycka sanningen om vad du varseblir i dig själv eftersom du inte känner till den – inte vill känna till den. I sådan förvirring ökar hjälplösheten och den därmed växande inre spänningen söker ett utlopp. Att leta efter syndabocker som kan skuldbeläggas för dessa obehagliga känslor och reaktioner är en mycket vanlig utväg. Det går alltid att hitta syndabocker om man letar tillräckligt mycket. Ibland behöver man inte ens leta särskilt mycket, för världens ofullkomlighet lämpar sig väl för att locka fram upprörda och hotade känslor. Uttrycket blir på så sätt ett fientligt och avvisande uttryck.

För att kort sammanfatta: Felaktig uppfattning av jaget leder till felaktig, destruktiv reaktion och vidare till destruktivt uttryck ut i världen. Detta måste i sin tur påverka alla relationer. Detta är så uppenbart, det behöver knappast analyseras vidare. Eftersom du skuldbelägger andra, måste de svara på samma sätt. Eftersom du är ovillig att vara positiv och givande och inte vill erkänna detta för att skydda din självbild, kommer andra att återspegla denna negativitet. Din reaktion på denna återspeglning måste också vara felaktig, eftersom du väljer att inte erkänna din negativitet, vilket gör att du känner dig orättvist behandlad. Hur kan det du uttrycker för andra då vara annat än negativt och destruktivt? Hur kan vidare din uppfattning av andra vara korrekt när din självuppfattning stänger sin syn för vad som finns i dig och söker andra som syndabocker? Hur kan din uppfattning av vad som helst vara korrekt om du inte är villig att uppfatta dig själv korrekt?

Triaden av varseblivning, reaktion, uttryck fungerar helt annorlunda i sanning och i det kreativa livet. Om varseblivningen är sanningsenlig förändras hela bilden. Du behöver inte redan vara ett fullkomligt exemplar om du använder detta på ett positivt sätt. Din sanningsenliga varseblivning av vad som är långt ifrån fullkomligt hos dig, kommer att göra dig i stånd att erkänna detta utan att förlora balansen inom dig, utan att förlora sikte av det faktum att du är en gudomlig ande med alla sina förmågor intakta. När du uppfattar dig själv korrekt, blir din reaktion automatiskt gynnsam. Då kommer du i själva verket att vilja bli av med negativiteten och söka det fruktbara sättet som inte förnekar det som är, utan som låter alla fortsatta steg vila i en tydlig varseblivning av nuet. I den andan måste det som uttrycker sig vara oändligt positivt. I den inställningen ser du allting som det är och där det verkligen hör hemma. Du ser det goda och det dåliga i dig själv. Du ser sanningen i dig själv och du accepterar den. Ditt uttryck kommer därför att vara ett sanningsenligt uttryck. Detta kommer att göra det mer och mer möjligt för mycket kreativa känslor, strömmar och kunskap att uppenbara sig.

Med en sådan förenad relation gentemot jaget, snarare än en uppdelad relation, måste relationen till andra bli lika positiv och fruktbar. Den kan inte undgå att vara det. Jag upprepar ännu en gång, mina vänner: Närhelst du befinner dig i osämja, finns det något i din relation till dig själv som inte

stämmer överens med den positiva aspekten av denna trefaldiga princip. Mitt råd är att bekräfta detta faktum och släppa taget och sedan fråga efter sanningen inom dig. Den kommer att visa sig för dig. Svaren kommer alltid om du uppriktigt vill veta och därmed är mottaglig på ett riktigt sätt.

Då och endast då kommer du att kunna utveckla samma trefaldiga princip gentemot den gudomliga anden inom dig. Du kommer att uppfatta den mer och mer. Du kommer att reagera på den, men inte med den gamla rädslan. Så länge du är rädd för den inneboende negativiteten, måste du också vara rädd för den inneboende makten att uppleva och utvecklas positivt. Du kommer inte längre reagera med rädsla inför den största makten i universum, som finns precis inom dig. Du kommer att vara mottaglig för den. Du kommer då att uttrycka denna makt, för du är en levande del av den och blir så mer och mer.

Jag sammanfattar kärnan i allt detta: Nödvändigheten av att nå fram till insikten om att det finns en bottenlös rädsla i dig för våldsamma, okontrollerbara känslor som du inte vill hantera, samt nödvändigheten av att nå fram till medvetenheten om att du – åtminstone på vissa områden – vill förbli negativ gentemot livet och andra. Allteftersom du ger upp önskan om att förbli negativ och byter ut den mot en önskan om att vara utåtriktad, positiv och givande, kommer rädslan för egenviljan att försvinna. Den trefaldiga principen som styr relationer kommer då att förändras från att vara negativ till att bli positiv. Du kommer att uppfatta dig själv korrekt, du kommer att reagera på ett fruktbart sätt på vad du varseblir och du kommer att uttrycka det på ett meningsfullt sätt.

Detta kommer lite i taget att förändra hela ditt liv. Varhelst livet nu är disharmoniskt, begränsat, frustrerande och tillbakahållande, kommer det gradvis att öppnas upp och ge rikligt till dig i sin uppenbarelse. Det behöver knappast sägas att detta inte är en lätt formel att tillämpa. Även om dess sanning är enkel nog, krävs det en maximal investering och ett helhjärtat åtagande från din sida gentemot den inre sanningen, sanningen i ditt liv, den levande andan av oupphörligt växande, för att omsätta den i praktiken. Det kräver tid, uthållighet och klok, mogen insikt i växandets dynamik. Det kräver ett oupphörligt trevande efter den rätta balansen i att låta det destruktiva, okunniga, irrationella barnet i dig uttrycka sig, utan att falla in i fällan av att tro att dess sanning är sanningen, så att en intelligent dialog kan upprättas med den delen av din personlighet som gör motstånd mot livet.

Må dessa ord lyfta er i hopp, mod och en förnyad uthållighet för att fortsätta vidare på denna väg, så att ni kan bryta igenom muren som består av er rädsla för jaget. Ni måste komma ut triumferande, renade, starkare och bättre, för andens liv i dess odifferentierade godhet och uppfyllelse kommer mer och mer att bli en verklighet i era liv. Var välsignade, var i frid, var det ni verkligen är – den levande anden, den universella levande Anden!

Redigerat av Judith och John Saly, 1996.

Översatt från engelskan av Magdalena Rosell, språkgranskat av Clifford Weinmann, 2024.

För mer information om hur du kan finna och delta i Pathwork-aktiviteter över hela världen, besök www.pathwork.org

Följande tillkännagivanden är avsedda som en vägledning kring användningen av namnet Pathwork® och detta föredragsmaterial.

Varumärke

Pathwork® är ett USA-registrerat varumärke som ägs av The International Pathwork Foundation (här kallad stiftelsen Pathwork) och som inte får användas utan uttryckligt skriftligt tillstånd från denna stiftelse. Stiftelsen kan dock efter eget gottfinnande tillåta att andra organisationer eller personer, såsom exempelvis filialer och avdelningar, får använda varumärket Pathwork®.

Upphovsrätt

Upphovsrätten till Pathwork Guide-materialet tillhör med ensamrätt stiftelsen Pathwork. Detta föredrag kan reproduceras i enlighet med stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy, men texten får inte ändras eller förkortas på något sätt. Inte heller får upphovsrättsmärket, varumärket eller eventuella andra tillkännagivanden tas bort. De som tar del av materialet får endast debiteras kostnaden för reproduktion och distribution.

Varje person eller organisation som använder stiftelsen Pathworks varumärke eller upphovsrättsskyddade material anses ha gått med på att följa stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy. Önskar du mer information om eller en kopia av denna policy, kontakta stiftelsen.

2024-08-24